

Parohia „Înălțarea Domnului”

Str. Crinilor 45, Pașcani, jud. Iași
@ inaltareadomnului.pascani@gmail.com

Preot paroh: Marius Ionuț Tabarcea

+40 745 776 456

Bucurați-vă!

„Bucurați-vă în nădejde; în suferință fiți răbdători; la rugăciune stăruiiți.” (Romani 12, 12)

Anul III • Nr. 16 (64) • 8 mai 2022

Publicație editată și distribuită gratuit de Parohia „Înălțarea Domnului” Pașcani, Protopopiatul Pașcani

Calea spre mântuire

Să vestim Învierea lui Hristos

Sărbătoarea Învierii Domnului ține 40 de zile, adică perioada cuprinsă între Paști și Înălțare. În aceste 40 de zile de bucurie pascală, creștinii se salută mărturisind credința lor în Învierea Domnului spunând: „Hristos a înviat!”; și răspund, certificând această credință a lor, „Adevărat a înviat!” Prin acest salut, creștinul, ca om al credinței nestrămutate, arată că Învierea Domnului nu este doar un moment de sărbătoare, ci în primul rând este o afirmare a credinței. „Hristos a înviat!” nu este doar un salut pascal, ci o mărturisire a credinței noastre că Mântuitorul a biruit moartea și a înviat „a treia zi după Scripturi”, așa cum mărturisim în Simbolul Credinței. De asemenea, acest salut pascal este mărturisirea completă a credinței în dumnezeirea lui Iisus Hristos.

Învierea lui Hristos și învierea noastră

Cine au fost sfintele femei mironosițe?

Lector univ. Dr. Bogdan Constantin Neculau | Doxologia.ro

Enumerația de „femei mironosițe” vine de la faptul că erau purtătoare de mir. Au avut menirea, după rânduiala vremii, de a unge cu miresme trupul Mântuitorului (Luca, 23-55, 24,1), după ce au asistat la Sfintele Pătimiri și L-au însoțit pe Hristos până la locul unde a fost îngropat. Sfintele Femei Mironosițe au fost, de fapt, niște ucenice ale Domnului, ele contribuind la sprijinirea Mântuitorului și a Sfinților Apostoli în misiunea pe care Hristos a avut-o: mântuirea noastră. Au format un grup care s-a dedicat slujirii Mântuitorului și lucrul acesta a ușurat, într-un anumit fel, misiunea Sa, care, de fapt, era o chemare permanentă la pocăință și sfințire. „Fiți, dar, voi desăvârșiți, precum Tatăl vostru Cel ceresc desăvârșit este.” (Matei, 5, 48) – ținta supremă la care poate ajunge omul fiind starea de sfințenie. Sfintele Evanghelii nu ne oferă numele prea multor femei mironosițe, dar sunt amintite câteva, despre care vom preciza în rândurile următoare:

Sfânta Maria Magdalena (serbată pe 22 iulie) era din zona Galileii de Sus, din ținutul Magdal, de unde a primit și nu-

mele Magdalena. S-a spus despre ea că ar fi fost o femeie păcătoasă. Dar trebuie precizat faptul că niciunde în Sfânta Scriptură nu se face mențiunea că această mironosiță, care s-a dedicat slujirii Mântuitorului Hristos, ar fi fost așa. Este vorba doar de o confuzie care s-a făcut la un moment dat între femeia păcătoasă care a uns picioarele Mântuitorului cu mir în casa fariseului Simon (Luca 7, 36-39) și Maria Magdalena. Nu poate fi împărtășită această idee a unei femei păcătoase, cu atât mai mult cu cât ea a fost una dintre cele mai fidele slujitoare ale Mântuitorului Hristos, drept pentru care s-a și învrednicit să fie primul martor al Învierii Domnului. L-a urmat pe Mântuitorul pe drumul răstignirii (Marcu, 15, 40), era la mormântul lui Iisus la îngropare (Marcu 15, 47), iar dimineața a revenit împreună cu celelalte femei (Marcu 16, 1-2) pentru a unge trupul Domnului cu mir. Din acest punct de vedere, ele au dovedit un curaj extraordinar, o dăruire jertfelnică pentru Mântuitorul Hristos, mormântul fiind păzit de soldații romani. Domnul Înviat i s-a arătat mai întâi Mariei Magdalena (Marcu, 16, 9) și a trimis-o

să ducă ucenicilor vestea Învierii (Ioan, 20, 17-18). După Înălțarea Mântuitorului a mers în Efes, unde era și Sfântul Ioan Evanghelistul. Mai târziu, împăratul Leon al VI-lea cel Întept (886-912) a mutat moaștele Sfintei din Efes la Constantinopol, așezându-le în mănăstirea închinată Sfântului Lazăr, pe care o zidise el. Putem spune, fără teama de a greși, că Sfânta Maria Magdalena îndeplinește toate criteriile pentru a fi considerată „întocmai cu Apostolii”: a ascultat predicile Mântuitorului, a fost martoră la moartea și Învierea Sa, a propovăduit Evanghelia, iar apostolii au aflat de la ea de Învierea Domnului.

O altă femeie mironosiță a fost **Sfânta Salomeea** (serbată pe 3 august). Era soția lui Zevedeu și mama Sfinților Apostoli Iacov și Ioan Evanghelistul. Ea a cerut Mântuitorului cinstea ca cei doi fii ai ei să fie așezați unul de-a dreapta și unul de-a stânga în Împărăția Sa, Mântuitorul atenționând: „Nu știți ce cereți...” (Matei 20, 20-22). Salomeea a fost de față la pătimirile și răstignirea Domnului Hristos.

(continuare în pag. 2)

Duminica ne odihnim

Claudiu Balan | Ortodoxiatinerilor.ro

Noi duminica mergem la Biserică. Ascultăm bucușii Sfânta Liturghie, apoi la sfârșit ne veselim când vedem cum toți copilașii de prin curte se duc să se împărtășească. Acum de vreo două săptămâni mergem și noi cu fetița noastră la împărtășit și avem emoții pentru ea că să fie cumintică și să ia cu drag Trupul și Sângele Domnului.

Apoi ascultăm cu atenție predica Părintelui Iustin care e o persoană specială și directă. Are o predică foarte actuală, de multe ori puternică, dar și blândă și părintească. După biserică mergem acasă și stăm la masă împreună cu prietenii. În restul zilei ne întâlnim cu pretenii și cu finii noștri, ne plimbăm, citim, vizităm câte ceva. etc.

De când merg la Biserică am observat că Dumnezeu ține foarte mult la a respecta duminica și sărbătorile. Duminica e o zi închinată Lui, iar eu înțeleg prin asta că noi duminica trebuie să lăsăm toate grijile lumești, toate afacerile, toate problemele, și să ne aducem aminte de El. Adică să mergem la Biserică să-i mulțumim pentru ce am primit, să-L rugăm să ne ierte dacă i-am greșit, să-i cerem ajutorul pentru ce urmează, să mai dăm câte ceva celor săraci (o pâine, o hainuță, o sticlă cu apă).

Dumnezeu după ce a creat lumea în șase zile, a șaptea s-a odihnit și a poruncit tututor să facă la fel, să se odihnească. El a sfințit duminica ca zi de odihnă. Duminica pentru noi creștinii este ziua Învierii Domnului. Când respectăm duminica odihnindu-ne și aducându-ne aminte de Dumnezeu de fapt ne aducem aminte că nu mai trăim mult aici, că o să murim, și că după moarte vine învierea iar după înviere vine judecata. Duminica e un moment bun ca noi toți să ne oprim din gălăgia și tulburarea continuă a vieții și să ne liniștim puțin, să ne mai gândim la cei dragi și să nu mai fim egoiști.

Duminica e ziua lui Dumnezeu (dominica vine de la Domines Dies, adica Ziua Domnului).

Și a binecuvântat Dumnezeu ziua a șaptea și a sfințit-o, pentru că într-însa S-a odihnit de toate lucrurile Sale, pe care le-a făcut și le-a pus în rânduială. (Facerea 2, 6)

Când n-am respectat duminica, Dumnezeu m-a pedepsit sau m-a mustrat. Așa a pedepsit-o și pe o mătușă de a mea

care făcea suc de roșii într-o duminică dimineață și la un moment dat din greșeală a vărsat toată oala de suc fierbinte pe ea având arsuri mari pe corp. Tatăl meu când eram eu mai mic s-a dus să dea cu var într-o zi de sărbătoare din timpul săptămânii la cineva și din greșeală i-a intrat ceva în ochi. S-a dus la spital, l-au pansat și a stat cu ochiul bandajat câteva zile. Tata mi-a povestit de mai multe ori cum a fost pedepsit că a lucrat duminica sau în zi de sărbătoare. Știu de la mama că ea nu spală, nu face curățenie, nu face mâncare duminica, ci se odihnește și stă cu cei dragi.

Anul trecut eram cazați la mănăstirea Sihăstria Putnei și fusesem să vizităm alte mănăstiri și ne-am întors seara oboșiți și transpirați și vroiam să facem un duș. Centrala mănăstirii e pe lemne și trebuia să vorbim cu părintele monah care se ocupa, să facă focul și să dea drumul la centrală ca să avem apă caldă. Părintele a refuzat zicându-ne că azi e sărbătoare și nu se cuvine să facem foc în zi de sărbătoare. Mi-a plăcut ce ne-a zis și nu m-am supărat și ce a zis el a rămas ca o pildă pentru mine.

Totul cu măsură. Nu trebuie să exagerăm. Trebuie doar ca duminica să ne amintim mereu de Dumnezeu și să mergem la Biserică.

Învierea lui Hristos și învierea noastră

Cine au fost sfintele femei mironosițe?

Lector univ. Dr. Bogdan Constantin Neculau

(continuare din pag. 1)

După Înălțare, împreună cu **Maria lui Cleopa**, o altă femeie mironosiță (serbată pe 23 mai), s-au stabilit pe o insulă de la gura Ronului (Franța de astăzi), unde au rămas până la moarte, răspândind în această parte cuvântul Domnului.

Alte femei mironosițe – despre care se știe – sunt **Sfânta Ioana** (serbată pe 27 iunie – conform tradiției, a fost cea care a recuperat capul Sfântului Ioan Botezătorul, după ce Irod a dat ordin să-i fie tăiat), soția lui Huza, demnitar la curtea regelui Irod Antipa, sau **Suzana**, despre care se spune că au contribuit, alături de altele, din avutul lor, la întreținerea misiunii Apostolilor (Luca, 8, 3), ori **Maria lui Iacov**. Facem firească amintire și de **Sfintele Mironosițe Maria și Marta**, surorile Dreptului Lazăr, cel înviat de Mântuitorul Hristos (serbate pe 4

ieunie). După Înălțarea Domnului, Lazăr a plecat să vestească Evanghelia, iar surorile lui l-au însoțit. Nu se știe exact în ce loc au trecut la cele veșnice. Din Evanghelia după Sfântul Apostol Luca reiese faptul că erau și multe alte femei care ajutau la lucrarea Domnului, necunoscute după nume

Odată cu întemeierea Bisericii creștine, femeile au avut o contribuție importantă la dezvoltarea Bisericii. Amintim, spre exemplu, pe **Lidia** din Filipi, care își pune casa la dispoziția misionarilor creștini – în special a Sfântului Apostol Pavel (F.Ap., 16, 11-15) – aici luând naștere prima biserică de pe pământul european.

Faptele femeilor mironosițe se constituie într-un veritabil model pentru femeile și mamele creștine de azi și dintotdeauna – jertfelnicie, dăruire, atașament față de Cel care a venit să mântuiască lumea, credință și curaj, dragoste și educație creștină – acest din urmă aspect va face obiectul unei viitoare abordări. Sunt valori esențiale pentru a ne putea situa nu sub vremurile tulburi de astăzi, ci deasupra lor, dincolo de haosul unei societăți asfixiate de libertinaj (confundat deseori cu libertatea), aflată (prea des) în criză, fără respect – uneori – pentru valorile autentice și cu o moralitate discutabilă, dincolo de vârtejul efemer al lumii, din care, se pare, a trebuit să ne oprim...